

Ἐκ τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμεως καὶ ἰδίως τοῦ τεθειομένου, κατασκευάζουσιν, ἐκτὸς ἐκείνων, ἅτινα ἤδη ἠριθμήσαμεν ταινίας δι' ὧν κρεμῶσι τὰς κλίνας τῶν ἀσθενῶν ἐν τοῖς νοσοκομείοις, κυλίνδρους διὰ τὰ πιεστήρια, ἐλατήρια, κεφαλὰς πλαγγόνων, πρόσωπα ζώων, κτένας, ἀκτηρίδας, διόπτρας, ὄργανα μουσικᾶ κτλ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΙΝΑ ΤΟΥ Π. ΣΥΡΟΥ. (α).

Τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου προτέρημα εἶναι νὰ γνωρίζῃ νὰ σιωπᾷ ἐν καιρῷ

Ὅστις ναυαγήσῃ δευτέραν φορὰν δὲν πρέπει νὰ αἰτιάται τὸν Ποσειδῶνα.

Συγχώρει πάντοτε τοὺς ἄλλους ποτὲ ἑαυτόν.

Μὴ ἀπαιτῆς νὰ ὑποφέρωσιν οἱ ἄλλοι ὅ,τι σὺ δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς.

Ὅταν ἀποδώσῃς ἐκδούλευσιν εἰς τίμιον ἄνθρωπον, ὑποχρεοῖς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἶναι κακὸς, ὅστις δὲν εἶναι καλὸς εἰμὴ δι' ἑαυτόν.

Εἷς ἀχάριστος ἐπιφέρει ζημίαν εἰς ὅλους τοὺς δυστυχεῖς.

Ὑπόφερε μετὰ καρτερίας ἐν ἀναγκαῖον κακόν.

Ἡ λήθη εἶναι τὸ ἱατρικόν τῆς ὑβρεως.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ ἱατρικόν ὅλων τῶν κακῶν.

Κέρδος, τὸ ὁποῖον βλάπτει τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀληθὴς ζημία.

Ὅστις ἀπώλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην δὲν ἔχει τι ἄλλο νὰ ἀπολέσῃ.

Διπλασιάζει τὸ σφάλμα του, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ ἐρυθριᾷ.

Τὸ καλῆτερον πράγμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πράξῃ ὁ φιλάργυρος εἶναι νὰ ἀποθάνῃ.

ΑΛΛΑ. . . .

Ὁ τύραννος οὗτος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὁ κατὰ τῶν ιδεῶν καὶ δοξασιῶν μας ἀσπίδα Μεδούσης προτείνων οὗτος δαίμων, ὁ Κερβέρου κεφαλὴν ἀνυψῶν κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν μας, τὸ Ἄλλὰ αὐτό! . . . θὰ τῷ ἐγραφον, λέγει ὁ εἷς, τὴν ιδεάν μου εὐχαρίστως . . . ἀλλά! . . . θὰ τῷ παρεῖχον τὴν θέσιν ταύτην, λέγει ὁ ἄλλος, καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἤθελε προαχθῇ, ἀλλά! . . . θὰ τὴν ἐνυμφεύομην μετὰ χαρᾶς, σέπτεται ὁ τρίτος . . . ἀλλά! . . .

Τὸ κεφάλαιον τοῦ Ἄλλὰ, κατέχει τὰ τρία τέταρτα τῆς βίβλου τῆς εἰμαρμένης, καὶ τὰ ἐννέα δέκατα τῆς συνδιαλέξεώς μας. Ὁ νέος οὗτος εἶναι τίμιος, ἔχει πνεῦμα . . . ἀλλά! . . . δὲν ἔχει τρόπον· ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι τόσο ἐὺδία καὶ τερπνὴ, ἀλλά! . . . ἔχει ὀλίγον ἄνεμον. Ἡ νεῆαις ἐκείνη προσελκύει τὸ βλέμμα ἐνὸς ἐκάστου, καὶ πραγματικῶς εἶναι σπανίας ὠραιότητος, ἀλλά! . . . εἶναι ὑπερήφανος.

(α) Publius Syrus, μιμικὸς ποιητής, ἐγεννήθη εἰς Συρίαν καὶ ἦλθε δούλος εἰς Ῥώμην. Ὁ Κύριός του εὐχαριστήβεις ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τοῦ πνεύματός του ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς αὐτοῦ καὶ τὸν ἡλευθέρωσεν. Οὗτος ἔζη τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα Π. Χ.

Ἡ ἄρνησις, ἡ ἀνέχεια, ἡ κακία, ἡ μογοθηρία, ἡ καταλαλιὰ, μεταχειρίζονται τὸ ἀλλὰ ὡς παλλάδιον· θὰ τὸν ἐβοήθουν, θὰ ἐκτιζον νοσοκομεῖα, θὰ ἐνεψύχωνα τὰς ωραίας τέχνας, θὰ ἐδίδα συνταξιν εἰς πολλοὺς δεινοπαθοῦντας, καὶ θὰ ἀπελάμβανα τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ἀγαθοεργείας· ἀλλὰ! . . . δὲν ἔχω τὰ μέσα.

Τί δεινὸς ἔκτωρ τὸ Ἀλλὰ; ἀνυπέρβλητον τεῖχος ἀναστέλλον πᾶσαν στοργήν, πᾶσαν βούλησιν, πᾶσαν ἐπιθυμίαν μας· καὶ ἐτιπλέον, τὰ αἰσθήματα, τὰς κρίσεις καὶ τὰς ιδέας μας! Ἀλανθᾶστως δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ τὸ ἀλλὰ . . Remora τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

A. I. Σ.

Η ΑΕΥΡΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

Πρὸ τινῶν χρόνων ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὰς γυναῖκας νὰ λαμβάνωσι πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Τὰ γυναῖκεα πρόσωπα παρίστανον οἱ ἄνδρες φερόντες ἐνδύματα γυναικός.

Ἐσπέρην τινα, καθ' ἣν εὗρισκετο εἰς τὸ θέατρον Κάρολος ὁ Β'· ὁ δεισφονητὴς τοῦ θεάτρου, μαθὼν ὅτι ὁ βασιλεὺς δυσηρεστήθη διότι ἐδραδύνον ἡ ἀρχίσσωσι, παρουσιάσθεις πρὸς αὐτὸν, εἶπε, « Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς Μεγαλειότητός Σας, διότι ἐδραδύνωμεν ἡ ἀρχίσωμεν, ἀλλὰ τὸ αἴτιον εἶναι, καθότι ἡ βασίλισσα ἡμῶν δὲν ἐξυρίσθη ἀκόμη.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ. (α)

(Κατὰ τὸν Βίκτορα Οὐγῶ).

Ἐπὶ τοῦ ἔχου «Tu pur tu pur dimentica»
τοῦ Μελοδράματος Lucia di lammermoor.

Δὲν τρέχω ἡ ἀκροάζωμαι·

Ἦ τὰ δάση τὴν ἐσπέραν

Τοῦ φιλερῆμου ψάλτου των

Τὸ ἄσμα τὸ γλυκὺ.

Εὐρίσχω εἰς τοὺς φθόγγους σου

Μολπὴν θελκτικωτέραν,

Ἐπάρχει εἰς τὸ στόμα σου

Ἀγγέλων μουσική.

Μολπὴν θελκτικωτέρα

Ἀγγέλων μουσική.

Τί πρὸς ἐμὲ ἂν μένωσιν

Ἀφώτιστοι οἱ κάμπιοι,

Ἦ ἂν τὰ ὕψ' ἐφώτισον

Ἡ μὲν τῶν φωστῆρ;

Ὡ φίλη! εἰς τὸ ὄμμα σου

Τὸ μέλαν διαλαμπει

Φῶς ἄλλα καθαρώτερον

Ἀνέσπερος ἀστήρ.

Ἦ τὸν ὀρθαλμὸν σου λάμπει

Ἀνέσπερος ἀστήρ.

Τί πρὸς ἐμὲ ἂν θάλλωσι

Τῆς εὐσεως τὰ κάλλη,

Καὶ μὴ ἄνθη ἂν ὁ Μάιος

Τοὺς κήπους μας κεσμή;

Ἦ τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου,

Ὡ Ἀγγελέ μου, θάλλει

Ἐν ἄνθος εὐσεμότερον

Τοῦ Παραδείσου ὁσμὴ.

Ἦ τὸν κίλπεν σου, ναί! θάλλει

Τοῦ Παραδείσου ὁσμὴ.

Αὐτὸ δὲ τ' ἄνθος, φίλη μου,

Διτὴ ἡ εὐωδία,

Αὐτός μου ὁ ἀνέσπερος

Καὶ πολικὸς ἀστήρ,

Αὐτὴ ἡ Παραδείσιος

Ἡ θεῖα μελωδία,

Τὸ θεῖον εἶν', ὦ φίλη μου,

Τοῦ ἔρωτός μας πῦρ.

Ἡ πάλλουσα καρδία,

Τοῦ ἔρωτός τὸ πῦρ.

Ἄλ. Ζωηρός.

(α) Ἡ Κασταλία εἰδοποιεῖ ἔτι εἰς ἑκάστην φυλλάδιόν τῆς θελεῖ καταχωρεῖται ἐν τῇ δὲ ἀσματος τοιαυτῇ ἐπὶ εὐρωπαϊκῶν γυναικῶν ἔχων.